

РЕШЕНИЕ

№ 788

гр. София, 06.02.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 9 състав,
в публично заседание на 23.01.2024 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Камелия Серафимова

при участието на секретаря Анжела Савова, като разгледа дело номер **10428** по описа за **2023** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Настоящото административно производство е по реда на чл.145-178 АПК.

Образувано е по жалба на С. Л.- гражданин на Република С. М. срещу Отказ за издаване на разрешение за продължително пребиваване в РБ, рег.№ 5365р-2470/11.10.2023 година на ВПД Директор ОД на МВР- Б., с който на основание чл.26, ал.1 ,вр.с чл.10,ал.1,т.23 от ЗЧРБ отказал издаване на разрешение за предоставяне право на продължително пребиваване в РБ на С. Л.- гражданин на Република С. М..

Развитите в жалбата оплаквания са за незаконосъобразност, неправилност и необоснованост на оспорения Отказ. Твърди се, че административният орган не е обсъдил наличието на предпоставките за предоставяне право на продължително пребиваване в РБ, като в ЗЧРБ няма Определение за документ с невярно съдържание и представената Декларация не е документ с невярно съдържание. Посочва се още, че отказът е издаден и при съществено нарушение на административно-производствените правила и в нарушение на материално- правните разпоредби, и не съответстват с целта на закона . Иска се отмяна на отказа.

В съдебно заседание, оспорващият-С. Л., редовно и своевременно призован, не се явява и не изпраща представител. От процесуалния представител на същия адвокат А. е постъпило писмено становище по съществуващото на спора и заявява претенция за присъждане на разноски.

Ответникът по оспорването- ВПД Директор ОД на МВР- Б. редовно и своевременно призован, не изпраща представител. От процесуалния представител на

същия е постъпила писмена защита, с която желае да бъде присъдено юрисконсултско възнаграждение и прави възражение за прекомерност на адвокатското възнаграждение.

Административен съд София-град след като прецени събраните по делото доказателства, ведно с доводите, възраженията и изразените становища на страните, при условията на чл.142, ал.1 АПК, вр. с чл.188 ГПК, прие за установено следното:

От приложените към административната преписка писмени доказателства е видно, че оспорващият е имал разрешено право на продължително пребиваване в РБ за срок от една година до 09.09.2023 година.

На 15.08.2023 година оспорващият подал Заявление за предоставяне право на продължително пребиваване на основание чл.24, ал.1, т.6 от ЗЧРБ – представител на чуждестранно търговско дружество с регистрирано в Българската търговско промишлена палата търговско представителство. Към Заявлението си приложил необходимите документи по чл. 14 от ППЗЧРБ- за получаване право на продължително пребиваване чужденецът лично представя в дирекция "Миграция" или в ОДМВР заявление по образец съгласно [приложение № 3](#), към което прилага-копие на редовен паспорт или заместващ го документ със страниците на снимката, личните данни, виза по [чл. 15, ал. 1 ЗЧРБ](#), когато такава се изисква, и печата за последното влизане в страната; за сверяване на автентичността на копие се представя и оригиналът на паспорта или заместващия го документ, документ за платена държавна такса по [чл. 10, ал. 3 от Тарифа № 4 за таксите, които се събират в системата на Министерството на вътрешните работи по Закона за държавните такси](#), с изключение на чужденците, кандидатстващи на основание [чл. 24, ал. 1, т. 5, 13 и 18, чл. 24в, чл. 24и и чл. 33г, ал. 4 от ЗЧРБ](#), когато плащането не е извършено по електронен път, доказателства за осигурено жилище, задължителна медицинска застраховка, валидна на територията на Република България, когато лицето не е осигурено по [ЗЗО](#), доказателства за стабилни, редовни, предвидими и достатъчни средства за издръжка, без да се прибегва до системата за социално подпомагане, в размер, не по-малък от минималната месечна работна заплата, минималната стипендия или минималната пенсия за страната, за срока на пребиваване на територията на Република България, свидетелство за съдимост, издадено от държавата, чийто гражданин е чужденецът, или от държавата на обичайното му пребиваване - при първоначално подаване на заявлението.

На 28.08.2023 година до Директор ОД на МВР- Б. е изпратено Становище от ЗА Директор ТДНС- Б., в което е посочено, че ДАНС не възражава на С. Л.– гражданин на Република Сверена М. да получи разрешение за продължително пребиваване в РБ.

На 30.08.2023 година до Началник група“ Миграция“ при ОД на МВР – Б. е депозирана Докладна записка относно извършена проверка на адрес, във връзка с подадено Заявление от 15.08.2023 година от С. Л. – гражданин на Република С. М., в която е посочено, че на 30.08.2023 година е извършена проверка на адреса, на който чуждият гражданин е представител Декларация за адрес, че ще пребивава в [населено място],[жк], [жилищен адрес] ет.3, като на адреса на се установени лица , но е проведен разговор с лицето М. М. Гущеров, живеещ на петия етаж и от същия е снето писмено обяснение- въпросник, където посочил, че от 1987 година той живее в съседство в същия блок и познава много добре домакина Б. Т. С., който от дълго време живее на третия етаж и обитава жилището сам, тъй като майка му е починала,

като от време на време бащата на С. посещава жилището за няколко часа, след което си заминава за Пороминово или К., а относно чужди граждани, М. Гущеров е посочил, че за времето, в което е живял до сега такива лица не е имало в жилището на домакина Б. Т. С..

На 31.08.2023 година до оспорващия е изпратено Съобщение по повод подаденото от него Заявление от 15.08.2023 година, като е уведомен, че срокът за произнасяне по заявлението е удължен с един месец и му е указано в срок от 14 дни от получаване на съобщението да представи нотариално заверена декларация за адреса, който реално обитава в РБ и в случай, че документите не бъдат представени в Дирекция „Миграция“ Б. в горепосочения срок процедурата се прекратява и заявлението не подлежи на преразглеждане.

Съобщението е изпратено по пощата с обратна разписка до оспорващия, но адреса, посочен от него и върнато с гриф „Непотърсено“

На 12.09.2023 година до Началник група „Миграция“ е депозирана Докладна записка във връзка с извършена проверка по подаденото заявление за продължаване срока на пребиваване в РБ на С. Л.- гражданин на Република С. М., в която е посочено, че на 11.09.2023 година е извършена проверка на адреса, посочен в представената Нотариално заверена декларация от лицето С. З. У., в която е посочено, че на адреса в [населено място], [улица], вх.Б, ет.5, ап.25, с която предоставя жилището си за ползване от страна на С. Л. – гражданин на Република С. М., като на 11.09.2023 година е извършена проверка на посочения адрес в [населено място]/ на адреса на лицето С. З. У., който е предоставен за пребиваване на лицето С. Л., при която на място е установил лицето С. З. У. – домакин на чуждия гражданин, който дал писмено обяснение, в което посочил, че е подписал декларацията за предоставяне на жилище на С. Л. само и единствено за да направи услуга на приятел, не познава чужденеца, не се е срещал с него и той реално няма да живее при него на този адрес, като семейството му не желае това лице да живее в апартамента им, а по Нотариален акт апартаментът е собственост на брат му В. З. У., като при огледа на жилището е установено, че то се състои и от детска стая, спалня, хол, кухня и санитарен възел, площта на жилището по основно предназначение е около 60 кв.м, обзаведено е и е годно за живеене, като на адреса са регистрирани 7 лица- български граждани – роднини на С. З. У..

На 03.10.2023 година до Началник група „Миграция“ е депозирана Докладна записка относно предоставената Нотариално заверена декларация от лицето П. К. И. от 21.09.2023 година, с която същият е декларирал, че ще предостави жилище на С. Л. – гражданин на Република Свирена М., като имотът от 31.08.2023 година е изключителна собственост чрез доброволна делба на П. К. И., а от извършената Справка е установено, че на посочения адрес има регистрирани пет лица- български граждани, близки на П. И., измежду които и П. К. И.- домакин на С. Л., а на 02.10.2023 година е извършена проверка на жилището, находящо се на адреса, представен на С. Л., при която е установено лицето П. К. И.- предоставил жилището за ползване на С. Л. и от него е снето обяснение /приложено по делото/, в което посочил, че в апартамента има вещи на С. Л. и той е отседнал в апартамента през месец септември 2023 година два- три дни, като ще заплаща в зависимост от броя на дните, но възнамерява да продаде жилището и ще уведоми С. Л., като последното влизане в РБ на С. Л. от Справки в АИС е на 15.08.2023 година в 09,20 часа и излизане в 15,38 часа на 15.08.2023 година.

На 11.10.2023 година ответникът по оспорването издал оспорения Отказ, с който отказал да издаде разрешение за продължително пребиваване в РБ на оспорващия.

Отказът е връчен на пълномощник на оспорващия на дата 12.10.2023 година.

По делото са приложени всички събрани в хода на административното производство доказателства, в това число и доказателства, че лицето, издало Отказа заема длъжността- ВПД Директор ОД на МВР- [населено място].

С оглед на така установената фактическа обстановка, Административен съд София-град намира предявената жалба за процесуално допустима, подадена в преклузивния срок по чл.149, ал.1 АПК от легитимирана страна и при наличие на правен интерес от обжалване. Разгледана по същество, същата се явява неоснователна. Съображенията за това са следните:

Оспореният Отказ, рег. №5365-2470/11.10.2023 година на ВПД Директор ОД на МВР- Б. представлява индивидуален административен акт по смисъла на чл.21, ал.1 АПК и като такъв подлежи на съдебен контрол за законосъобразност, по критериите, визирани в разпоредбата на чл.146 АПК, /така наречените условия за редовно действие на административните актове./ При проверката, съдът следва да прецени актът издаден ли е от компетентен орган и в предписаната от закона форма, спазени ли са материално-правните и процесуално-правните разпоредби и съобразен ли е актът с целта на закона.

Отказът е издаден от компетентен орган-това е Директор ОД на МВР- Б., на когото изрично по силата на чл.57, ал.1 от ППЗЧРБ, наред с Директора на Дирекция „ Миграция“ или оправомощените от тях длъжностни лица е предоставено право да разглежда документите на чужденец за предоставяне право на пребиваване след получаване на писмено становище от ДАНС по [чл. 41, ал. 1, т. 2 от Закона за Държавна агенция "Национална сигурност"](#), в това число да се произнася и по заявления за предоставяне право на продължително пребиваване на чужденци в РБ.

Между страните няма спор, а от приложените по делото доказателства се установява, че лицето Д. Д. към датата на издаване на отказа е заемал длъжността- ВПД Директор ОД на МВР- Б..

Спазени са изискванията на чл.59 АПК за форма. Отказът съдържа предвидените в чл.59, ал.2 АПК задължителни реквизити, с означение на фактическите и правните основания за издаването и-чл.26, ал.1 от ЗЧРБ, във връзка с чл.10, ал.1, т.23 от ЗЧРБ-отказва се издаване на разрешение или за продължаване срока за пребиваване в страната на чужденец, за когото е установено, че е представил документ с невярно съдържание или е декларирал неверни данни. От своя страна, съгласно чл.26, ал.1 от ЗЧРБ отказва се издаване на разрешение за пребиваване или продължаване срока на пребиваване в случаите по [чл. 10, ал. 1, т. 1 - 4, 6 - 11, 14, 16, 19 - 23 и 26](#).

Отказът е мотивиран, като е изпълнено условието на нормата на чл.26, ал.11 от ЗЧРБ в сила от 23.05.2018 година-отказът за издаване на разрешение за пребиваване или продължаване срока на пребиваване се мотивира, съобщава се на заинтересованите лица и може да се оспорва по реда на [Административнопроцесуалния кодекс](#). В тази насока, неоснователен е доводът на оспорващия и на неговия процесуален представител, че отказът е немотивиран. На първо място, при посоченото по-горе-при подадено Заявление за предоставяне право на пребиваване, Директор ОД на МВР действа в условията на обвързана компетентност и се произнася по подадено заявление само след получаване на писмено становище от страна на ДАНС. На второ място, съгласно чл.41, ал.1 от

ЗДАНС Държавна агенция "Национална сигурност" осъществява контролна дейност във връзка с пребиваването на чужденци в Република България, като дава становища по молби за предоставяне на убежище, статут на бежанец, хуманитарен статут и временна закрила по Закона за убежището и бежанците, за издаване на разрешения за продължително, дългосрочно и постоянно пребиваване и на визи и включва чужденци в информационния масив на нежеланите за страната чужденци по Закона за чужденците в Република България, за придобиване, загубване и възстановяване на българско гражданство по Закона за българското гражданство. На следващо място, ДАНС осъществява контролна дейност във връзка с пребиваването на чужденци в Република България ([чл. 6, ал. 3 ЗДАНС](#)), но не разполага със самостоятелно правомощие да издава или да отказва издаването на разрешения за пребиваване на чужденци на територията на страната. Следва да бъде посочено, че Становището на ДАНС е обвързващо за водещия производството орган. Становището на ДАНС в конкретната хипотеза е, че оспорваният не представлява заплаха за националната сигурност и ДАНС не възразява да му бъде предоставено право на продължително пребиваване. Получаването на писмено Становище от ДАНС по [чл. 41, ал. 1, т. 2 ЗДАНС](#) е задължителен елемент от административното производство по издаване на разрешение за пребиваване на чужденци в Република България ([чл. 22, ал. 4 от ЗЧРБ](#) и [чл. 57, ал. 1 ППЗЧРБ](#)), то има характеристиката на акт по [чл. 21, ал. 5 АПК](#), не подлежи на самостоятелен съдебен контрол, а законосъобразността му следва да се прецени при оспорването на крайния акт. В случая, административният акт е мотивиран и в него са изложени съображения защо се отказва издаването на разрешение за постоянно пребиваване.

При издаването на Отказа Директор ОД на МВР- Б. е спазил процесуално-правните разпоредби на ЗЧРБ и ППЗЧРБ.

Правната регламентация на пребиваването на чужденците в РБ се съдържа в ЗЧРБ, в чийто чл.22 е посочено, че пребиваването на чужденците в Република България се осъществява въз основа на-виза по [чл. 9а, ал. 2](#), т. 3 и 4, международни договори или договори на Европейския съюз с трети държави за безвизов режим, актове на правото на Европейския съюз, които са в сила и се прилагат от Република България, разрешение на службите за административен контрол на чужденците. Разрешението по ал. 1, т. 4 се издава след писмено становище от Държавна агенция "Национална сигурност". В чл.23 от ЗЧРБ е визирано, че [javascript:y1\(\)](#)чужденците пребивават в Република България: краткосрочно – до 90 дни в рамките на всеки 180-дневен период от датата на влизането в страната, продължително - с разрешен срок до една година, освен в случаите, предвидени в този закон; дългосрочно-с разрешен първоначален срок 5 години и възможност за подновяване след подадено заявление и постоянно - с разрешен неопределен срок. Заявлението по ал. 1 се подава не по-късно от 14 дни преди изтичане на разрешен срок на пребиваване на чужденеца на територията на Република България. Заявлението се разглежда и решава в срок до 14 дни. При правна и фактическа сложност и необходимост от представяне на допълнителни документи този срок може да бъде удължен с един месец, за което чужденецът се уведомява писмено, като му се указва, че необходимите документи и информация следва да бъдат представени в 14-дневен срок. В случай че допълнителните документи и информация не бъдат представени в указания срок, производството се прекратява и заявлението не подлежи на повторно преразглеждане. Съгласно чл.19 от ППЗЧРБ за получаване право на продължително пребиваване на основание [чл.](#)

[чл. 24, ал. 1, т. 6 ЗЧРБ](#) чужденецът прилага документите по [чл. 14, ал. 1](#) и сертификат за актуална регистрация на търговското представителство в Българската търговско-промишлена палата, издаден не по-рано от един месец преди представянето му, в който трябва да е посочено, че са изпълнени обстоятелствата по [чл. 24, ал. 1, т. 6 ЗЧРБ](#).

По силата на чл. 14 от ППЗЧРБ за получаване право на продължително пребиваване чужденецът лично представя в Дирекция "Миграция" или в ОДМВР заявление по образец съгласно [приложение № 3](#), към което прилага, копие на редовен паспорт или заместващ го документ със страниците на снимката, личните данни, виза по [чл. 15, ал. 1 ЗЧРБ](#), когато такава се изисква, и печата за последното влизане в страната; за сверяване на автентичността на копие се представя и оригиналът на паспорта или заместващия го документ, документ за платена държавна такса по [чл. 10, ал. 3 от Тарифа № 4 за таксите, които се събират в системата на Министерството на вътрешните работи по Закона за държавните такси](#), с изключение на чужденците, кандидатстващи на основание [чл. 24, ал. 1, т. 5, 13 и 18, чл. 24в, чл. 24и и чл. 33г, ал. 4 от ЗЧРБ](#), когато плащането не е извършено по електронен път, доказателства за осигурено жилище, задължителна медицинска застраховка, валидна на територията на Република България, когато лицето не е осигурено по [ЗЗО](#), доказателства за стабилни, редовни, предвидими и достатъчни средства за издръжка, без да се прибегва до системата за социално подпомагане, в размер, не по-малък от минималната месечна работна заплата, минималната стипендия или минималната пенсия за страната, за срока на пребиваване на територията на Република България, свидетелство за съдимост, издадено от държавата, чийто гражданин е чужденецът, или от държавата на обичайното му пребиваване - при първоначално подаване на заявлението. Заявлението по ал. 1 се подава не по-късно от 14 дни преди изтичане на разрешените срок на пребиваване на чужденеца на територията на Република България. Заявлението се разглежда и решава в срок до 14 дни. При правна и фактическа сложност и необходимост от представяне на допълнителни документи този срок може да бъде удължен с един месец, за което чужденецът се уведомява писмено, като му се указва, че необходимите документи и информация следва да бъдат представени в 14-дневен срок. В случай че допълнителните документи и информация не бъдат представени в указания срок, производството се прекратява и заявлението не подлежи на повторно преразглеждане.

От доказателствата по видно, че административното производство е иницирано с подаване на Заявление от страна на оспорващия да му бъде предоставено право на продължително пребиваване в РБ, като към заявлението си оспорващият приложил изискуемите документи в това число по чл.14,ал.1 и чл.19 от ППЗЧРБ. Административният орган е събрал доказателства и за това на декларирания адрес оспорващият пребивава ли и е анализирал всички събрани доказателства, като са извършени посещения на трите адреса, които оспорващият чрез пълномощник в РБ е представил като адреси, на които още пребивава и е установил, че оспорващият след дата 15.08-.2023 година не е влизал в РБ.

При издаване на Отказа, административният орган е спазил и материално правните разпоредби на ЗЧРБ и ППЗЧРБ.

В нормата на чл.26, ал.1 от ЗЧРБ са визирани предпоставките, при наличието на които се отказва издаване на разрешение за пребиваване или продължаване срока на пребиваване в страната на чужденец, за когото е установено, че не отговаря на условията на [чл. 10, ал. 1, т. 1 - 4, 6 - 11, 14, 16, 19 - 23 и 26](#), като по т.23- е представил документ с невярно съдържание или е декларирал неверни данни/ в

нокретрин яслача хиптеза езиричон опсина – неврени даннин , ане докумнет с енвярно съдържание.

В конкретния случай, безспорно от доказателствата по делото е видно ,че оспорващият на дата 15.08.2023 година е депозирал Заявление за издаване на разрешение за продължително пребиваване в РБ в качеството му на търговски представител на търговско представителство с наименование- Звонко В.-предприемач, самостоятелна занаятчийска търговска дейност- Т., Б. със седалище Б., С. вписано в Търговския регистър на Българската търговско промишлена палата с Решение от 26.03.2015 година, с предмет на дейност услуги, като С. Л. е вписан като търговски представител със следните права- да бъде търговски представител на Звонко В. Т. Б. при Б.- [населено място], да отговаря за административната дейност на представителството, да изготвя отчети за работата на ТП, да провежда срещи с държавни и общински организации в областта на електронни комуникации и сателитна телевизия.

От събраните доказателства също е установено, че оспорващият е влязъл в РБ на дата 15.08.2023 година в 9,20 часа и е излязъл от РБ на дата 15.08.2023 година в 15,38 часа, като след тази дата няма данни за влизания, представените три нотариално заверени Декларации/ първата от страна на лицето Б. Т. С., втората от 31.08.2023 година от лицето С. З. У. и третата от 12.09.2023 година от лицето П. К. И./ че всички тези три лица ще предоставят адрес и жилище за пребиване в РБ на оспорващия, са анализирани от административния орган като такива, отразяващи неверни данни, а не както твърди процесуалният представител на оспорващия – документ с невярно съдържание/ като изрично в Отказа е посочено, че трите Декларации отразяват неверни данни. Тез неверни данни са подкрепени от събраните по делото доказателства/ извършените проверки на трите адреса, дадените обяснения както от деклараторите, така и от други лица, сочещи, че С. Л. никога не е пребивавал на посочените адреси. На тази плоскост обоснован е изводът на административния орган, че представената със Заявлението нотариално заверена декларация за предоставен адрес на пребиваване, както и останалите две след това са съставени с цел единствено заобикаляне нормите на ЗЧРБ, и предоставяне право на продължително пребиваване на основание чл.24, ал.1 т.6 от ЗЧРБ, но същите не могат да доведат до извод, че следва да бъде представено право на продължително пребиваване, защото лицето не пребивава на територията на РБ и фактически не може да осъществява дейността си на търговски представител. Всичко това сочи, че оспорващият е декларирал неверни данни/ че ще пребивава на посочените в нотариално заверените декларации адреси/, при което законосъобразно анализирайки всички събрани в хода на административното производство доказателства ответникът по оспорването е издал оспорения Отказ.

Неоснователен е доводът на процесуалния представител на оспорващия, че органът е посочил, че декларациите са с невярно съдържание, защото органът не е посочил, че декларациите са документи с невярно съдържание, а че с тях са декларирани неверни данни- именно ,че лицето е посочило неверни данни ,че ще пребивава на трите адреса, без реално никога да е пребивало и без намерение за пребиваване, още повече, че няма данни оспорващият след дата 15.08.2023година да е влизал на територията на РБ и да е реално пребивавал на посочените три адреса

Издаденият Отказ отговаря и на целта на закона-да се отказва издаването на разрешения за продължително пребиваване на чужденци в РБ, които не отговарят на

изискванията за получаване право на постоянно пребиваване и в частност са представили документи с невярно съдържание и са декларирани неверни данни.

В контекста на изложеното, настоящият съдебен състав намира издадения Отказ за предоставяне право на продължително пребиваване на оспорващия за законосъобразен, отговарящ на условията за редовно действие на административните актове и предполага отхвърляне на предявеното срещу него оспорване.

С оглед изхода на спора, в полза на ответника по оспорването следва да се присъди юрисконсултско възнаграждение в размер на 100 лева. Съгласно чл.143, ал.3 АПК, когато съдът отхвърли оспорването или прекрати производството, ответникът има право на разноски, освен ако с поведението си е дал повод за завеждане на делото, включително юрисконсултско възнаграждение, определено съгласно [чл. 37 от Закона за правната помощ](#).

Съгласно чл. 37 от ЗПП и чл. 24 от Наредбата за заплащане на правната помощ по административни дела възнаграждението се определя в границата от 100 до 240 лева, а в конкретния случай, делото не представлява фактическа и правна сложност, за да се присъди максималният размер на възнаграждението на юрисконсулт, проведено е едно съдебно заседание и юрисконсултът Т. е присъствала на съдебното заседание.

Съдебните разноски са разходите на страните, произтичащи от участието им в административното производство. Всяка от страните по делото е отговорна за направените разноски. Отговорността за разноски по принцип е обективна/ безвиновна/, защото загубила спора страна отговаря за разноски, дори ако е положила най- голямо старание да води процеса добросъвестно. Съгласно разпоредбата на чл.81 от ГПК/ приложима по силата на 144 АПК по присъждането на разноски, съдът се произнася във всеки акт, с който приключва разглеждането на делото в съответната инстанция. Отговорността за разноските е гражданско облигационно отношение, то произтича от процесуалния закон и е уредено от него. Задължението за разноски произтича от неоснователно предизвикания правен спор и тежестта за тях е за страната, която неоснователно е предизвикала същия.

Воден от горното и на основание чл.172 АПК, Административен съд София- град

Р Е Ш И :

ОТХВЪРЛЯ ОСПОРВАНЕТО на С. Л.- гражданин на Република С. М. срещу Отказ за издаване на разрешение за продължително пребиваване в РБ, рег.№ 5365р-2470/11.10.2023 година на ВПД Директор ОД на МВР- Б., с който на основание чл.26, ал.1 ,вр.с чл.10,ал.1,т.23 от ЗЧРБ отказал издаване на разрешение за предоставяне право на продължително пребиваване в РБ на С. Л.- гражданин на Република С. М..

ОСЪЖДА С. Л.- ГРАЖДаниН НА РЕПУБЛИКА С. М. ДА ЗАПЛАТИ НА ВПД ДИРЕКТОР ОД НА МВР- Б. СУМАТА ОТ 100 ЛЕВА – ЮРИСКОНСУЛТСКО ВЪЗНАГРАЖДЕНИЕ.

НА ОСНОВАНИЕ ЧЛ.138,АЛ.1 АПК, ПРЕПИС ОТ РЕШЕНИЕТО ДА СЕ ИЗПРАТИ НА СТРАНИТЕ.

Решението подлежи на касационно оспорване пред ВАС на РБ в 14 дневен срок от получаване на препис от същото, съгласно разпоредбата на чл.211, ал.1 АПК.

СЪДИЯ:

